

РЕШЕНИЕ

№ 4563

гр. София, 08.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 18.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11228** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).
Образувано е по жалба на Л. Д. Т. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №ДК-19-С-595/21.11.2011г. на началника на сектор С., Регионална дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район (РДНСК). С оспорваната Заповед, на основание чл.178, ал.5 ЗУТ е забранено ползването на строеж: „Жилищна сграда“, намиращ се в урегулиран поземлен имот (УПИ) XII-150, кв.9 по плана на [населено място], местността ”в.з. Киноцентър III част”, с административен адрес: [улица], който се ползва без да е въведен в експлоатация по установения законов ред.

Жалбоподателката претендира за недействителност на оспорвания индивидуален административен акт и моли съда да го отмени. По същество твърди, че при постановяване на процесната Заповед административният орган не я е уведомил за започване на производството и не и е дал възможност да вземе участие в него, с което съществено е нарушил административнопроизводствените правила и правото ѝ на защита.

Ответникът - началник на РЕГИОНАЛЕН ОТДЕЛ „НАЦИОНАЛЕН СТРОИТЕЛЕН КОНТРОЛ” (РОНСК) - редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №136/17.01.1994г., том II, нот. дело №352/1994г. жалбоподателката Т. се легитимира като собственик на празно дворно място с площ от 740 кв.м., съставляващо парцел (урегулиран поземлен имот, УПИ) XII-150, кв.9 по плана на м. ”в.з. Киноцентър III част”.

На 13.06.2011г. длъжностни лица при техническата служба на район „В.” – Столична община (СО), са извършили проверка на процесния строеж в УПИ XII-150, кв.9 и са установили, че жилищната сграда е напълно завършена и запазена с електрическа енергия и вода и се ползва по предназначение без да е била въведена в експлоатация, с което е нарушена разпоредбата на чл.178, ал.1 ЗУТ. Резултатите от проверката са отразени в Констативен акт (КА) №К-III-68-02. От приетите писмени доказателства се установява, че КА не е бил връчен на жалбоподателката, а последната е била уведомена за съставянето му по реда на §4, ал.1 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ – чрез залепване на съобщение на входната врата на имота.

Във връзка с установеното в Констативния акт началникът на сектор С., РДНСК – Югозападен район, издава процесната Заповед №ДК-19-С-595/ 21.11.2011г. с която забранява ползването на строежа.

Не се твърди по делото и съдът приема за безспорно между страните, че процесният строеж не е въвеждан в експлоатация. Това обстоятелство косвено се потвърждава и от изричното изявление на процесуалния представител на жалбоподателката адв. М., че понастоящем е инициатирано производство по въвеждане на жилищната сграда в експлоатация.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно разпоредбата на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.3 ЗУТ. Подадена е в срок от активно легитимирано лице за което е налице правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид заявените от жалбоподателката оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №ДК-19-С-595/21.11.2011г. е издадена от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл.222, ал.1 ЗУТ. За установяване на това обстоятелство по делото е приета Заповед №РД-13-447/01.11.2010г. видно от която началникът на Дирекцията за национален строителен контрол (ДНСК) изрично е оправомощил началниците на сектори към РДНСК да забраняват ползването на строежи от първа до пета категория, включително или на части от тях, които не са въведени в експлоатация по установения ред или не се ползват по предназначението им (т.5). Със Заповед №РД-15-0200/03.10.2011г. началникът на ДНСК е възложила на инж. В. М., подписал оспорваната Заповед, да изпълнява задълженията на началник сектор С., РДНСК – Югозападен район.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и които да мотивират неговата отмяна. В случая действително Констативният акт с който е установено, че строежът се ползва без да е въведен в

експлоатация, неправилно е бил обявен на жалбоподателката по реда на §4, ал.1 ДР ЗУТ, без да са били налице изрично предвидените в изр.2 от цитираната норма предпоставки. Това нарушение на административнопроизводствените правила обаче, не е съществено по смисъла на чл.146, т.3 АПК, тъй като не е довело до незаконосъобразност на административния акт по същество.

Оспорваната Заповед е съответна на материалноправните норми и на целта на закона.

При издаване на акт по реда на чл.178, ал.5 ЗУТ релевантни са обстоятелствата: има ли издадено разрешение за ползване на строежа; какъв е видът на строежа и подлежал ли е последният на въвеждане в експлоатация и на разрешаване ползването му, в съответствие с действащата към момента на завършване на строителството нормативна уредба.

В настоящия случай точният момент на извършване на процесния строеж не е установен по делото. От приетите писмени доказателства се установява, че във всеки случай строежът е изпълнен след м. януари 1994г. когато жалбоподателката е закупила празно дворно място. Предвид на това жилищната сграда е подлежала на „въвеждане в действие”, съгласно императивното изискване на чл.164, ал.1 от Закона за териториалното и селищно устройство (ДВ, бр.45/1984г.). Съгласно тази норма не се разрешава да се обитават, съответно използват сгради, съоръжения, технически уредби и инсталации или части от тях, преди да са прегледани и приети по установения ред, който ред последователно се е уреждал с Наредба №б за държавно приемане и разрешаване ползването на строежите в РБългария (обн. ДВ, бр.28/1993г., отм. ДВ, бр.72/1999г.), Наредба №б/23.07.1999г. за разрешаване ползването на строежите в РБългария и Наредба №б/22.05.2001г. за разрешаване ползването на строежите в РБългария. В чл.4 от всяка цитираните Наредби при изрично и изчерпателно изброяване са посочени строежите, които са изключени от държавно приемане по предвидения ред, като процесният не попада в никоя от тези категории. Процесната жилищна сграда не попада и в приложното поле на ал.5 на чл.164 ЗТСУ (приложимата редакция ДВ, бр.63/1995г.), по силата на която не подлежат на въвеждане в действие временни, второстепенни и стопански постройки, както и надземни гаражи за лични моторни превозни средства. Определенията за временни и второстепенни постройки се съдържат в чл.119 и чл.120 от Правилника за приложение на ЗТСУ. По смисъла на тези норми второстепенни са постройките с обслужващо домакинско предназначение - летни кухни, лека постройка за отоплителни материали и беседки а временните постройки могат да се правят само за нуждите, свързани с организация и механизация на строителството, с разрешение на органите, с които проектите се съгласуват.

По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства процесният строеж да е бил прегледан и приет от компетентната държавна приемателна комисия и ползването му да е било разрешено с акт на органа по чл.22 от Наредба №б/ 1993г., респективн чл.20 от Наредба №б/22.05.2001г. или чл.20 от Наредба №б/23.07.1999г.

Аналогични са и действащите норми към датата на постановяване на оспорваната Заповед – чл.178, ал.1 и ал.2 ЗУТ, съгласно които не се разрешава да се ползват строежи или части от тях, преди да са въведени в експлоатация от компетентния орган, като не подлежат на въвеждане в експлоатация само и единствено строежите от шеста категория – временни строежи и такива за които не се изисква одобряване на инвестиционни проекти за издаване на Разрешение за строеж, сред които безспорно не е процесната жилищна сграда.

Предвид изложеното, съдът приема, че оспорваната Заповед е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.215, ал.7 ЗУТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25 състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Л. Д. Т. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №ДК-19-С-595/21.11.2011г. на началника на сектор С., Регионална дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване или протест.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова